

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.070/2024/6.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Nadas György ügyvéd (Cím19) által képviselt Felperes (Cím2) felperesnek, a dr. Szőke Csaba ügyvéd (Cím20) által képviselt Alperes (Cím1) alperessel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 13.M.70.157/2023/22. számú ítélete ellen a felperes 24. sorszáma alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 823 277 (nyolcszázhuszonháromezer-kétszázhetvenhét) Ft másodfokú perköltséget, továbbá a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára 2 500 000 (kétmillióötszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. március 23. és 2020. szeptember 16. napjai között foglalkoztatta az alperest utóbb értékesítési referens, lánc termékmenedzser munkakörben. Az alperes a munkaviszonyát munkavállalói felmondással 2020. augusztus 17-én megszüntette, a havi bruttó munkabére ekkor 361 000 Ft volt. A munkakörét tanúl vette át.

[2] A munkaviszony megszűnése után az alperes a családi vállalkozásánál a 2017. szeptember 11-én alapított fémáru, szerelvény, fűtési berendezés nagykereskedelem főtevékenységgel foglalkozó (gazdálkodó szervezet 1)-nél helyezkedett el, annak 2021. február 12-től tulajdonosa és ügyvezetője is.

[3] A felperes cégnyilvántartásban rögzített főtevékenysége fémáru, szerelvény, fűtési berendezés nagykereskedelem, mindezen belül kiemelten foglalkozik különböző gépekhez alkatrészként láncok, csapágyak, vegyi anyagok, munkaruházat értékesítésével és forgalmazásával.

[4] A felperes tulajdonában áll a (weboldal)1, amellyel összefüggésben az ajánlatkérésekre, megkeresésekre az (e-mail) címre érkezik üzenet. Ezt az e-mail címet az alperes kezelte a munkaviszonya fennállása alatt. Az (gazdálkodó szervezet 2) által a (weboldal)on küldött megkeresésre az alperes mint az (gazdálkodó szervezet 1) hajtástechnikai vezetője adott 2 540 000 Ft + áfa értékben árajánlatot 2020. február 8-án, még a munkaviszonya fennállása alatt.

[5] Az (gazdálkodó szervezet 1) 2020 végétől, illetve 2021-től üzleti kapcsolatban áll a (gazdálkodó szervezet 3), a (gazdálkodó szervezet 4) és az (gazdálkodó szervezet 5) cégekkel, akik nemcsak láncokat rendelnek az (gazdálkodó szervezet 1)-től, hanem egyéb termékeket és szolgáltatást is (karbantartás, diagnosztika, helyszíni szerelés).

[6] A felperes az utóbb fenntartott keresetében elsődlegesen kártérítés, másodlatosan általános kártérítés jogcímén kérte kötelezni az alperest bruttó 36 550 000 Ft és annak kamata megfizetésére.

[7] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását.

[8] Az elsőfokú bíróság a 22. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1 295 000 Ft és 349 650 Ft áfa perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 53 146 Ft állam által előlegezett költséget és az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 1 500 000 Ft kereseti illetéket.

[9] Határozatának indokolásában – felhívva a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 179. §-ának (1)-(2) bekezdéseit, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 237. §-ának (4) bekezdését és a 265. §-ának (1) bekezdését – akként foglalt állást, hogy a felperes érdekében állt bizonyítani az alperes károkozó magatartását, a kár bekövetkeztét, annak összecszerúságát és az okozati összefüggést, amely bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

[10] Idézte az Mt. 8. §-ának (1)-(2) bekezdéseit, miszerint a munkavállaló a munkaviszony fennállása alatt – kivéve, ha erre jogszabály feljogosítja – nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel munkáltatója jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné; továbbá a munkavállaló munkaidején kívül sem tanúsíthat olyan magatartást, amely – különösen a munkavállaló munkakörének jellege, a munkáltató szervezetében elfoglalt helye alapján – közvetlenül és ténylegesen alkalmas munkáltatója jó hírvének, jogos gazdasági érdekének vagy a munkaviszony céljának veszélyeztetésére.

[11] Tény, hogy az alperes a munkaviszonyának fennállása alatt nem jelentette be az (gazdálkodó szervezet 1)-n keresztül konkurens üzleti tevékenység folytatását, és ezzel, valamint az (gazdálkodó szervezet 2) részére adott árajánlattal és teljesített megrendeléssel veszélyeztette a felperes jogos gazdasági érdekét, megsértve az Mt. 8. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét, azonban ezzel összefüggésben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy milyen összegű kárt okozott neki az alperes, ezt meg sem kísérelte. Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy az (gazdálkodó szervezet 1) által kiszámlázott 2 540 000 Ft + áfa összeg nem lehet egyenlő a felperes kárával. A felperes a kártérítés megfizetésére irányuló keresetében káraként az elmaradt hasznát jelölte meg [Ptk. 6:522. §-a (2) bekezdésének b) pontja], azonban még csak nem is utalt arra, hogy az (gazdálkodó szervezet 1) által adott árajánlat összegéből – amely alapvetően egyedi méretű öntő szállítólánc értékesítésére és az azzal összefüggő szállítási és csomagolási költségekre vonatkozott – az alperes tevékenységére figyelemmel pontosan mennyi elmaradt hasznra keletkezett, ezért ezzel összefüggésben a kár összegének meghatározása (és bizonyítása) hiányában a bizonyítatlanság következményét köteles viselni pervesztés formájában.

[12] Az Mt. 8. §-ának (4) bekezdése alapján a munkavállaló köteles a munkája során tudomására jutott üzleti titkot megőrizni. Ezen túlmenően sem közölhet illetéktelen személlyel olyan adatot, amely munkaköre betöltésével összefüggésben jutott a tudomására, s amelynek közlése a munkáltatóra vagy más személyre hátrányos következménnyel járhat.

[13] Az üzleti titok védelméről szóló 2018. évi LIV. törvény (Üttv.) 1. §-ának (1) bekezdése szerint üzleti titok a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó, titkos – egészben vagy elemeinek összességéként nem közismert vagy az érintett gazdasági tevékenységet végző személyek számára nem könnyen hozzáférhető –, ennél fogva vagyoni értékkel bíró olyan tény, tájékoztatás, egyéb adat és az azokból készült összeállítás, amelynek a titokban tartása érdekében a titok jogosultja az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsítja.

[14] A munkáltatónak mint gazdálkodó szervezetnek vannak üzleti titkai, amelyek azonban nem azonosak mindazokkal a bizalmas információkkal, amelyek a munkavállalók tudomására jutnak a munkakörük betöltésével összefüggésben. Az Üttv. definíciója alapján – ami egyébként megfelel a nem nyilvános know-how és üzleti információk (üzleti titkok) jogosulatlan megszerzésével, hasznosításával és felfedésével szembeni védelemről szóló az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/943 irányelvében (2016. június 8.) foglaltaknak – az üzleti titok lehet tény, tájékoztatás, egyéb adat és az azokból készült összeállítás, illetve védett ismeret. Lényegében ide sorolhatók az ügyfél listák, az üzleti stratégiák, az árszábsí technikák.

[15] A felperes állította ugyan, hogy az alperes a tevékenysége során a munkaviszonya megszűnését követően üzleti titkot sértő magatartást tanúsított, azt azonban nem jelölte meg konkrétan, hogy milyen tartalmú üzleti titok jogosulatlan felhasználását, megsértését sérelmezi. Nem jelölt meg ugyanis konkrétan olyan műszaki információt, üzleti stratégiát, árszábsí technikát és ügyféllistát sem, amelyek adott esetben a gazdasági tevékenységéhez kapcsolódnak, a nyilvánosság tagjai nem férnek hozzá, a titokban tartásához a felperes az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította és ami vagyoni értékkel bír.

[16] A felperes korábbi törvényes képviselője, tanú⁴ ügyvezető maga is akként nyilatkozott, hogy „körülbelül nyolc olyan meghatározó partnere volt a felperesnek, akiket az alperes a saját cégéhez csábított 2020 második felétől 2021 végéig”. Azt a volt ügyvezető is elismerte, hogy a partneri megrendelésekben ciklikusság figyelhető meg, 2-3 évente történik nagyobb volumenű megrendelés, a köztes időszakokban pedig pótlásokat kérnek az ügyfelek. Úgy fogalmazott, hogy 2019-2020-ban speciális tudást építettek fel az alperesnél, aminek a birtokosa lényegében a láncértékesítéssel összefüggésben az alperes volt, ebbe a tevékenységbe tanú¹ beletanult egy év alatt. A gyártók személye, illetve a beszerzési források ezen láncértékesítések, forgalmazások piacán nyilvánosak (13.M.70.024/2022/8. szám alatti jegyzőkönyv 3-5. oldalai).

[17] tanú¹ tanú, aki az alperes munkakörét átvette, a vallomásában azt adta elő, hogy a 2018 és 2020 közötti időszakot áttekintve talált a (gazdálkodó szervezet 6)-vel kapcsolatban egy 2017-es számlát, amin az eladó az (gazdálkodó szervezet 1) volt, valamint megtalálta az (gazdálkodó szervezet 2) részére adott árajánlatot. Ezeket túl olyan tevékenységet, ami az alperes tekintetében „gyanús lett volna”, nem, így azt nyilatkozta, hogy „nincs bizonyítékunk konkrétan az ügyfélmegrendelések átirányítására az (gazdálkodó szervezet 1)-hez” (13.M.70.157/2023/9. számú jegyzőkönyv 4. oldala).

[18] tanú² tanú a vallomásában azt adta elő, hogy 2020 szeptemberében, amikor az alperes elment a cégtől, akkor részben ő vette át a feladatait akként, hogy a partnereket neki kellett meglátogatni, és ezen partnerlátogatások alkalmával nem került szóba az alperes és az ő tevékenysége. Az (gazdálkodó szervezet 1)-ről elmondta, hogy ismeretei szerint a cég nemcsak láncértékesítéssel foglalkozik, hanem tervezéssel és beszereléssel is, amilyen tevékenységet a felperes nem lát el (13.M.70.157/2023/9. számú jegyzőkönyv 6. oldala).

[19] tanú⁵ tanú – a (gazdálkodó szervezet 3) alkalmazottja – elmondta, hogy az (gazdálkodó szervezet 1)-vel, illetőleg az alperessel akkor került kapcsolatba, amikor az alperes már eljött a felperestől. A megrendelésekről úgy nyilatkozott, hogy 2016 és 2020 között valószínűleg többet rendeltek a felperestől, majd 2020 ősze után kevesebbet. Ennek indokaként a tanú azt jelölte meg, hogy máshonnan szerezték be a termékeket és a szolgáltatásokat, például a (gazdálkodó szervezet 1)-től is, aminek oka az áron kívül a szakmai rátermettség, illetőleg a termékpaletta bővebb ismerete volt. A (gazdálkodó szervezet 3) a tanú elmondása szerint olyan termékeket és szolgáltatásokat rendel a piacról, amik konfekciójellegűek, tehát azokat bárki be tudja szerezni és tovább tudja értékesíteni, akinek kapcsolata van a gyártóval. Az (gazdálkodó szervezet 1)-től 2020 ősztől nemcsak terméket,

hanem szolgáltatást is rendeltek, amit korábban a felperestől nem. A korábban a felperestől beszerzett termékekre vonatkozó megrendelések 2021-től a felére estek vissza, a szükséges termékek másik felére piaci versenyeztetés történik a cégnél. 2020-ig a teljes termékspektrumot – szintén versenyeztetés után – a (gazdálkodó szervezet 3) a felperestől rendelte meg. Jelenleg is mind a láncok, mind a rezi anyagok vonatkozásában versenyeztetés történik. A tanú megerősítette, hogy 2016 és 2020 között volt egy „feltöltéses időszak”, amikor nagyobb volumenű rendelésekre volt szüksége a (gazdálkodó szervezet 3)-nek, ezeknek a termékeknek az elhasználódási ideje körülbelül 6-8 év, az alkatrészeket pedig 2-3 évente kell újra megrendelni, így valóban kisebb termék- és alkatrészigénye lett a cégének ezen időszakot követően (13.M.70.157/2023/11. számú jegyzőkönyv 2-3. oldalai).

[20] tanú4 tanú elismerte az (gazdálkodó szervezet 2) ügyvezetőjeként, hogy internetes keresés alapján megtalálta a (weboldal)t, azon felvette a kapcsolatot az alperessel és rendelt is tőle. A számlát az (gazdálkodó szervezet 1) állította ki. A tanú úgy emlékezett, hogy utoljára az (gazdálkodó szervezet 2) 2023-ban rendelt az (gazdálkodó szervezet 1)-től (13.M.70.157/2023/12. számú jegyzőkönyv 2. oldala).

[21] tanú7 tanú az (gazdálkodó szervezet 5) ügyvezetőjeként azt adta elő, hogy a felperestől a cége rendszeresen rendel termékeket. Az (gazdálkodó szervezet 1)-vel 2020 októberében került kapcsolatba, az általuk ajánlott ár, a kiszolgálás és a készletezési rugalmasság szimpatikus volt az (gazdálkodó szervezet 5) számára. Ezt követően a felperestől nem vagy csak minimális volumenben rendeltek láncot vagy egyéb terméket. Hangsúlyozta, hogy az (gazdálkodó szervezet 5) nem köteleződik el egyik beszállító irányába sem, az ajánlatokat versenyeztetik. Utalt arra, hogy 2020 októberé előtt sem kizárólag a felperestől vásároltak láncot vagy láncjellegű terméket, s akkor is versenyeztették az ajánlatokat (13.M.70.157/2023/12. számú jegyzőkönyv 4-5. oldalai).

[22] tanú8 tanú azt nyilatkozta a (gazdálkodó szervezet 7) ügyvezetőjeként, hogy az alperes cégével nem állnak semmilyen üzleti kapcsolatban (13.M.70.157/2023/18. számú jegyzőkönyv 2. oldala).

[23] tanú12 tanú azt adta elő a (gazdálkodó szervezet 8). ügyvezetőjeként, hogy gyártóként 2021 óta nem adott el semmilyen láncot vagy hajtástechnikát az (gazdálkodó szervezet 1) részére, korábban volt üzleti kapcsolatuk 2018-ban és 2019-ben, majd 2020 szeptembere és 2021 tavasza között hat alkalommal párszázezer forint összegben értékesítettek az (gazdálkodó szervezet 1)-nek hegesztett szerkezeti elemeket, tehát nem láncokat és nem hajtástechnikát. Ettől eltérően a felperessel folyamatos az üzleti kapcsolatuk (13.M.70.157/2023/21. számú jegyzőkönyv 2. oldala).

[24] tanú10 tanú azt adta elő a (gazdálkodó szervezet 9) nevű cég sales menedzsereként, hogy az alperes eljövetele a felperestől a felperes és a cége közötti kereskedelmi kapcsolatot nem érintette, az folyamatos volt. Az (gazdálkodó szervezet 1)-ről elmondta, hogy a cég szintén a (gazdálkodó szervezet 9) ügyfele körülbelül 4 éve, azonban a felperes megrendeléseit az (gazdálkodó szervezet 1) megrendelései nem érintették. A tanú úgy foglalt állást, hogy a felperes megrendelésállománya a (gazdálkodó szervezet 9)-től 2019 óta folyamatosan növekedett, 2023 végén, illetőleg 2024 elején a tanú szerint történt egy „felfutás” ebben (13.M.70.157/2023/21. számú jegyzőkönyv 4-5. oldalai).

[25] A bírói gyakorlat szerint üzleti titoksértés nem valósulhat meg nyilvános adatbázisból megismerhető vagy már korábban nyilvánosságra került adatok vonatkozásában (Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.973/2013/7. számú ítélete). A tanúk vallomásai, valamint a felperes törvényes képviselőjének előadása alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a felperesnél fennállt munkaviszonyának megszűnését követően valóban folytatott az (gazdálkodó szervezet 1)-n keresztül 2020 októberétől olyan gazdasági tevékenységet, amellyel bizonyos piacokon – a láncértékesítésben – a felperes versenytársává vált (az egyéb

szolgáltatás nyújtása, szerelés, karbantartás terén nem), azonban azt az állítást, miszerint az alperes „csalárd módon” ügyfeleket csábított volna el a felperestől, nem tudta igazolni. Ettől eltérően a peradatok alapján pontosan az állapítható meg, hogy a (speciális) láncok, hajtástechnikák piacán mind a gyártói, mind a megrendelői oldal nyilvános, interneten elérhető adatbázisból megismerhető volt.

[26] Az a tény, hogy az alperes a munkaköréből adódóan ismerte az adott cégek kapcsolattartóit, önmagában – a felperes és az alperes között megkötött versenytilalmi megállapodás hiányában – nem ad alapot az üzleti titok megsértésének és a felperes jogos gazdasági érdekének a munkaviszony megszűnését követő időszakra történő megállapítására és azzal összefüggésben kártérítésre sem. Az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amelyet a felek a 2017. május 2-i titoktartási nyilatkozatban feltűntettek, a felperestől ismert és a részére átadott dokumentációt, árjegyzéket, partner adatokat, üzleti információt, terméket vagy rajzokat nem hozott kívülálló személyek tudomására, nem publikálta, nem fotózta, nem másolta és nem hasznosította a felperes érdekei ellen; ilyet egyébként a felperes sem állított az eljárás során.

[27] Versenytilalmi megállapodás és megfelelő ellenérték hiányában a munkaviszony megszűnését követően a munkavállalók az üzleti titoknak nem minősülő, a munkáltatónál megszerzett szakmai ismereteket korlátozás nélkül felhasználhatják. A BDT2012. 2720. szám alatt közzétett ügyben a bíróság azt is megállapította, hogy nem tisztességtelen az újonnan alapított cég olyan felhívása, amelyben arról értesíti a tagok (ügyvezetők) korábbi munkaviszonya során megismert üzleti partnereket, hogy az érintett magánszemélyek egy másik cég keretében folytatják tevékenységüket, és erre figyelemmel ajánlják fel ezen újabb cég szakszerű szolgáltatásait. Az sem tisztességtelen, ha a versenytárs kedvezőbb ajánlattal, feltételekkel kívánja a megrendelői ügyfélkört megszerezni. A perbeli esetben erre is figyelemmel azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a nyilvános, közzismert és internetes kereséssel elérhető gyártók és beszállítók adatbázisa nyilvánvalóan nem minősült üzleti titoknak.

[28] Az előzőek alapján megállapítható, hogy az alperes a munkaviszonyából származó kötelezettségének megszegésével szándékosan nem okozott kárt, nem tanúsított üzleti titkot sértő magatartást, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, mivel a felperes kára bekövetkeztének bizonyítottsága hiányában a kár összege tekintetében szükségtelen volt a bizonyítás továbbfejlesztése. Emiatt mellőzte az elsőfokú bíróság a Pp. 276. §-ának (5) bekezdésére tekintettel a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, valamint a felperes által megjelölt 12 belföldi cég megkeresését, továbbá az igazságügyi könyvszakértő kirendelésére és tanúll tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványokat. A teljes mértékben pernyertes alperes javára a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte perköltség megfizetésére, amelynek összege az alperest képviselő ügyvéd felszámított munkadíjából áll [Pp. 81. §-ának (1) és (5) bekezdései]. A 36 550 000 Ft pertárgyérték után a pervesztes felperes köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi CVIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján feljegyzett 1 500 000 Ft eljárási illetéket és 53 146 Ft állam által előlegezett költséget a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése, a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdései értelmében.

[29] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú ítéletet megváltoztatni és elsődlegesen a keresetének teljes egészében helyt adni, másodlagosan közbenső ítéletet hozatalát kérte a kártérítés jogalapja vonatkozásában, harmadlagosan pedig kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

[30] Fellebbezése indokolása szerint az elsőfokú bíróság hiányosan állapította meg a tényállást. Lényegesnek tartja, hogy 2021 októberében jelentkezett náluk az (gazdálkodó szervezet 2), kérve hogy segítsenek a tőlük vásárolt láncokkal kapcsolatos problémák megoldásában. Mivel a felperesnek nem volt tudomása erről a vásárlásról, megküldték részére az alperestől kapott ajánlatot, amiből egyértelművé vált, hogy a rendelést a felperes weboldalán (specialislanc.hu) keresztül adták le. A rendelésére adott árajánlat a felperes által 2006 óta használt fejléces mintával teljesen megegyezően készült, azonban azon a (gazdálkodó szervezet 1) neve szerepelt ajánlattevőként, akinek képviselőjében az alperes járt el, hajtástechnikai vezetőként ő írta alá azt annak ellenére, hogy még munkaviszonyban állt a felperessel. Arról sem volt tudomásuk, hogy az alperes további munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesített, és hogy az (gazdálkodó szervezet 1) a felperes versenytársa. A felperestől történő távozást megelőzően az alperes felesége volt az egyetlen tag és ügyvezető, a társaság székhelyeként a közös lakcímük került bejegyzésre. Az alperes ezzel tévedésben tartotta a vásárlókat, hiszen azok mindvégig abban a hiszemben voltak, hogy a felperestől vásároltak, holott az alperes az (gazdálkodó szervezet 1) neve alatt bocsátotta ki a számlákat. Az alperes a felperes erőforrásait (gépkocsi, telefon, számítógép stb.) használta fel arra, hogy kiépíthesse az (gazdálkodó szervezet 1) vevőkörét.

[31] Az alperes feladatköre többek között magába foglalta a potenciális vevőktől érkező ajánlatkérések önállóan fogadását, amiket jellemzően ő maga válaszolt meg. A felperes munkatársai is az alpereshez fordultak szakmai segítségért az 500 000 Ft feletti értékű projektekkel kapcsolatosan, melyeket több alkalommal átvett saját ügyintézési hatáskörébe; ennek hiányában is az alpereshez érkezett be a teljes projekt. Az alperes tartotta a kapcsolatot a láncokkal kapcsolatosan a beszállítókkal, az ide érkező ajánlatkéréseket, egyéb megkereséseket is hozzá irányították.

[32] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes munkaköri leírását és az általa adott titoktartási nyilatkozatot is. A munkaköri leírásának B/1. pontja szerint feladatai között szerepelt többek között a vevő felhasználási igényeihez kapcsolódó szakmai tanácsadás telefonon, e-mailben és személyesen, szakmai segítségnyújtás az értékesítők részére, piaci lehetőségek felkutatása új partnereknél, a partnerkör bővítése, új üzleti lehetőségek nyitása, feltárása és rögzítése a felperes zárt vállalatirányítási rendszerében. A munkaköri leírás 3. pontja szerint a termék managernek kellett dönteni a menedzselt termékek körében kiadott árajánlatokról, az árstratégia kialakításáról, továbbá az is kötelezettsége volt, hogy ezt egy zárt vállalatirányítási rendszerben rögzítse, amelyhez kizárólag jelszóval lehetett hozzáférni. A munkaköri leírásból következően az alperes tisztában volt azzal, hogy mely vállalkozás milyen tartalmú megrendelést adott a felperesnek, és azzal is, hogy ezek a vállalkozások kifejezetten a felperestől kívánnak vásárolni. Ebből következően csak a felperes képviselőjében tárgyalhatott velük és kizárólag javára köthetett megállapodást. A vevők személye és az általuk rendelt termékek köre az értékesítési feltételek ára, a szállított láncok felépítése, szerkezete a felperes üzleti titkának részét képezte. A munkaköri leírás 2. pontja szerint a termék manager felelős a tudomására jutott szolgálati titok megtartásáért, a cégtitok megőrzéséért, a cégiratok tartalma, banktitok, cégstratégia és taktika, a cég működése, dokumentációi, pénzügyi helyzete vonatkozásában. Felel a cég szerzői jog által védett szellemi termékeinek megtartásáért is, továbbá a cég által kidolgozott tervek, szoftverek, megoldások üzleti titkok: vevőlisták, beszerzési árak, árrések, ajánlatok, szerződéstervezetek, a szerződések tartalma, illetőleg a munkával kapcsolatosan tudomására vagy birtokába jutott más cégek, magánszemélyek szellemi termékei megtartásáért, üzleti titkait harmadik félnek nem engedheti át, illetve nem hozhatja tudomására a cég ügyvezetőjének engedélye nélkül.

[33] Nem oldotta fel azt az ellentmondást sem az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nyilatkozat szerint a (gazdálkodó szervezet 7) egyáltalán nem volt a felperes partnere, amivel

szemben egyértelműsítették, hogy a (gazdálkodó szervezet 7) közel 10 éve áll üzleti kapcsolatban velük, ahogy az is figyelmen kívül maradt, hogy a (gazdálkodó szervezet 7) egy olyan számlát küldött át, amelyből e vonatkozásban egyértelmű következtetés vonható. A 6. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalán az alperes úgy nyilatkozott, hogy „az 5. sorszám alatti beadványban újonnan említett (gazdálkodó szervezet 7)-vel kapcsolatban azt tudom elmondani, hogy tanú⁸ az alperes barátja, és a (gazdálkodó szervezet 7) nem volt korábban ügyfele a felperesnek, úgyhogy az alperes nyilvánvalóan nem is okozhatott kárt a felperesnek még akkor sem, hogy ha teljesült egy nettó 645 000 Ft számlaértékű megrendelés”.

[34] A (gazdálkodó szervezet 9) képviselőjében tanúként nyilatkozó tanú¹⁰ információval nem rendelkezett, az elsőfokú bíróság azonban birtokában volt annak az adatsornak, amelyet csatolt a felperes a forgalomcsökkenésre vonatkozóan. Ugyancsak nem része az ítéleti tényállásnak a 8. sorsszámú jegyzőkönyv 6. oldalának 3. bekezdésében rögzített alperesi nyilatkozat, nevezetesen, hogy az (gazdálkodó szervezet 2) részére kiadott 2.540.000.- Ft+ áfáról szóló ajánlat „az valóban tőlem, mint az (gazdálkodó szervezet 1) hajtástechnikai vezetőjétől származik. Nem tudok arra válaszolni, hogy az hogyan lehetséges, hogy az (gazdálkodó szervezet 1) nevében történt meg részemről az árajánlat kiadása úgy, hogy akkor még fennállt a munkaviszonyom a felperesnél, és akkor még nem voltam az (gazdálkodó szervezet 1) munkavállalója. Erre azt tudom mondani, hogy lehet, hogy megbízási jogviszonyban álltam, kérdésre azt tudom elmondani, hogy a munkáltató, tehát a felperes részére ezt nem jelentettem be.” Ugyancsak nem rögzítette a tényállás részeként az elsőfokú bíróság azt sem, hogy utóbb az (gazdálkodó szervezet 1) tagjává vált az a (MUNKAVÁLLALÓ), aki korábban a (gazdálkodó szervezet 9) holland cég munkavállalója volt. Ennek a tényállás szempontjából azért van jelentősége, mert éppen a (gazdálkodó szervezet 9) volt az egyik beszállítója a felperesnek, amely vonatkozásában kifejezetten érzékelhető volt az alperesi jogellenes magatartás következménye.

[35] A hiányos tényállás miatt azt a Pp. 369. §-a alapján ki kell egészíteni, amivel összefüggésben a felperes hivatkozott a BH2024. 121. számú határozatra.

[36] Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. §-ában írtakat is, mert a tényállás felderítése és megállapítása körében önkényesen válogatott a tényállás részévé tett és a perben rendelkezésére bocsátott bizonyítékokból, ebből következően mérlegelése sem okszerű, hiszen a fent hivatkozott tényállási elemek értékelésének hiányában az ítélet rendelkező része és a tényálláshoz kapcsolódó jogi érvelés sem felel meg a polgári perrendtartás szabályainak.

[37] A felperes megismételte a már a keresetben is hivatkozott állítási szükséghelyzetet (Pp. 184. §-a) és bizonyítási szükséghelyzetet (Pp. 265. §-ának (2) bekezdése). Az 5. sorszám alatt lajstromozott keresetváltoztatásban a Pp. 334. §-a szerinti előzetes bizonyítás iránti indítványt fogalmazott meg, figyelemmel az Üttv. 15. §-ának (1) bekezdésében írtakra is, amiről az elsőfokú bíróság semmilyen módon nem rendelkezett, azokat nem utasította el végzésével, de az ítélet indokolása sem tér ki erre.

[38] Álláspontja szerint megállapítható, hogy az alperes jogszerűen jutott hozzá a felperes üzleti titkainak minősülő információkhoz, s azokat jogellenesen, üzleti titkot sértve más vállalkozás képviselőjében és javára használta fel. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az Üttv. 1. §-ának (1) bekezdésében meghatározott legáldefiníciót. Az alperes munkaköri leírása, a munkaszerződése, annak módosítása, valamint a titoktartási nyilatkozat egyértelműsítik azt, hogy a felperes ennél többet a titkai megőrzése érdekében nem tehetett. Az Üttv. 2. §-ának 3. pontja szerint jogsértő az is, aki az üzleti titkot jogosulatlanul hasznosítja, azt felfedi, míg a 6. §-ának (1) bekezdése szerint az üzleti titokhoz fűződő jogot megsérti, aki az üzleti titkot jogosulatlanul megszerzi, hasznosítja, felfedi. Ugyanezen törvényhely (4) bekezdésének b) és c) pontjai szerint az üzleti titok jogosulatlan hasznosítását vagy felfedését jelenti az üzleti titoknak a jogosult hozzájárulása nélkül történő hasznosítása

vagy felfedése. Ha ezt olyan személy valósítja meg, aki üzleti titoktartási megállapodást vagy az üzleti titokra vonatkozó titoktartási kötelezettséget sért, vagy az üzleti titok hasznosításának korlátozására vonatkozó szerződéses kötelezettséget vagy más kötelezettséget szeg meg.

[39] Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bírói gyakorlat szerint nem valósulhat meg üzleti titoksértés nyilvános adatbázisból megismerhető vagy már korábban nyilvánosságra került adatok vonatkozásában. Az azonban nem nyilvános adat, hogy egy cégnél ki a beszerzési vezető vagy ki a karbantartás vezető, és az sem, hogy az adott cégnek milyen termékekre van szüksége.

[40] Az elsőfokú bíróság pusztán addig a következtetésig jutott el, hogy az (gazdálkodó szervezet 1)-n keresztül az alperes 2020 októberétől már folytatott olyan tevékenységet, amellyel bizonyos piacokon a felperes versenytársává vált, de a felperes nem tudta bizonyítani, hogy csalárd módon ügyfeleket csábított volna el. Ez a megállapítás részben iratellenes, részben pedig tényállás-ellenes, tekintettel arra, hogy a keresetben egyértelműsítették és a rendelkezésre bocsátott bizonyítékokból is megállapíthatóvá vált, hogy az alperes magatartása már azt megelőzően az információk csalárd módon történő megszerzésére és ezen információk felhasználásával ügyfelek átcsábítására irányult, hogy a munkaviszonya még nem szűnt meg. Az alperes megtévesztette az ügyfeleket, mert a felperes nevében kereste meg őket és jutott üzleti előnyhöz például az (gazdálkodó szervezet 2) esetében. Ezt igazolja tanú5 tanú vallomása, ami szerint 2020 ősze után már kevesebbet rendeltek a felperestől, aminek az oka, hogy a termékeket máshonnan szerezték be, többek között az (gazdálkodó szervezet 1)-től. tanú7 tanúvallomása szerint 2020 októberétől, mióta kapcsolatban álltak az (gazdálkodó szervezet 1)-vel, a felperestől egyáltalán nem vagy csak minimális mennyiségben rendeltek láncot, mert a felperes árajánlata nem volt megfelelő. Ezek a tanúvallomások szükségképpen arra engednek következtetni, hogy az alperes – mivel tisztában volt a felperes által meghatározott árazással – ez alá helyezte saját árait, ez pedig a felperesnél forgalomcsökkenést eredményezett.

[41] Ugyancsak elmulasztotta értékelni az elsőfokú bíróság a 2017. május 2. napján tett titoktartási nyilatkozatban foglalt kötelezettségeket is, nevezetesen, hogy az alperes a tevékenységével kapcsolatban tudomására jutott és rendelkezésére bocsátott valamennyi tény, körülményt, adatot, információt szigorúan bizalmasan, üzleti titokként kezel. Üzleti titoknak minősül a nyilatkozat szerint különösen a felperes üzletmenetét, üzleti kapcsolatait, gazdálkodását érintő adatot, így az árjegyzékek, partneradatok, a felperes pénzügyi helyzete, továbbá a felperes által kötött szerződések teljes vagy részleges tartalma, a felperes által kezelt cégeknek nyújtott szolgáltatás kapcsán tudomására jutott üzleti információk, rendelések, árak, termékek és rajzok. A titoktartási nyilatkozatban az alperes azt is vállalta, hogy tartózkodik minden olyan magatartástól, amely a cég gazdasági, üzleti érdekeit veszélyeztetné.

[42] A 2018. március 29-ei munkaszerződés-módosítás 11. pontja szerint a munkavállaló köteles a munkáltatónak bejelenteni, ha a munkaviszonyának fennállása alatt további munkaviszonyt vagy munkavégzésre irányuló jogviszonyt kíván érvényesíteni. Az alperes 2018-ban, a felperes korábbi ügyvezetőjének tett olyan nyilatkozatot, hogy a feleségének van egy vállalkozása, ami ingatlanforgalmazással foglalkozik, és ígéretet tett arra, hogy amennyiben a céget el kívánja hagyni vagy az (gazdálkodó szervezet 1) már más tevékenységet is fog folytatni, akkor ezt jelezni fogja legalább 6 hónappal korábban. A felperes rámutatott arra, hogy az (gazdálkodó szervezet 1) fő tevékenységi köre már ebben az időszakban is megegyezett a felperesével. tanú4, az (gazdálkodó szervezet 2) vezető tisztségviselőjének tanúvallomása már 2017 végén volt lehetősége rendelni az (gazdálkodó szervezet 1)-től olyan terméket, amelyet a felperes is értékesített.

[43] Hivatkozott a Kúria Mfv.10.003/2024/4. számú határozatára, amely szerint a munkavállalói kötelezettségzegés megállapításához nem szükséges, hogy a munkáltató jogos gazdasági érdekeit tényleges, konkrét sérelmet szenvedjenek, vagyis e körben kár bekövetkezésének igazolására nincs szükség. Az EBH2009. 2069 számú határozat azt mondja ki, hogy a munkáltató jogos gazdasági érdekének megsértését a munkavállaló megvalósítja, ha mint értékesítési csoportvezető tudomást szerez valamely versenytárs cég piacra lépéséről, ezt azonban a munkáltatójával nem közli, bár a felesége révén a cégben érintett.

[44] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az Mt. 8. §-ára történő hivatkozásukat is. Az Mt. 8. §-ának (4) bekezdésével összefüggésben a Kúria Mfv.10.038/2020/3. számú határozata elvi élel rögzíti, hogy ha a munkavállaló a munkaviszonya tervezett megszüntetését közvetlenül megelőző napokban a munkáltató forgalmi adatait letölti és saját számára elküldi, megsérti a munkáltató üzleti titokhoz fűződő személyiségi jogát. Álláspontja szerint a fenti határozat alkalmazható jelen eljárás során is, hiszen alperes a levelezéseinek jó részét kitörölte, illetve a munka átadás-átvételekor nem jelent meg.

[45] Az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályt is sértett, figyelemmel arra, hogy a felperes a keresetét az Mt. 8. §-ára, az Üttv.-re, valamint az Mt. 179. §-ára alapította. A bírói gyakorlat töretlen a tekintetben, hogy a munkaviszonnyal összefüggő üzleti titoksértés kapcsán a munkajogi szabályok irányadók. Az Mt. 177. §-a, illetőleg az Mt. 179. §-ának (5) bekezdése a Ptk.-ra utaló szabályt tartalmaz. Az Mt. 179. §-a szerint a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, ha nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

[46] Az alperes felróható módon szegte meg a munkaviszonyból származó azon kötelezettségét, amelyet részben az üzleti titok védelméről szóló törvény, részben az Mt. 8. §-a, a munkaszerződése, a titoktartási nyilatkozata foglal magában. Az Mt. 52. §-a szerint a munkavállaló köteles a munkáját személyesen, az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások és utasítások szerint végezni. Egyértelműen megállapítható álláspontja szerint, hogy az alperes felróható módon megszegte a fenti törvényi kötelezettségeket és a szerződésben vállalt kötelezettségeit.

[47] A Kecskeméti Törvényszék M.70.133/2021/46. számú precedensképes határozata szerint az ottani per alperese az állandó szerződő partnerrel való kapcsolattartóként ismerte a felperes árképzését. Ezen adatok és információk a munkáltató üzleti titkát képezték, melynek megőrzésére volt köteles. A munkavállaló a munkaviszony fennállása során semmilyen adatot nem szolgáltatott ki, nemcsak harmadik személynek, de arra sem használhatja fel, hogy a saját érdekében a saját vállalkozása javára fordítsa mindezt. A hivatkozott precedens arra mutat rá, hogy a munkavállaló kárfelelősségének jogalapi eleme megvalósult azáltal, hogy a tartós szerződéses partner részére akkor adott a saját irányítása alatt működő társaság nevében árajánlatot, amikor még munkaviszonyban állt a felperessel. A kár megvalósulása, illetve összecszerősége vonatkozásában a precedens arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes sikeresen bizonyította a perben, hogy az eltelt 16 év gyakorlatát tekintve más vállalkozásokat is felhívott árajánlat tételére, de minden alkalommal a felperesi társasággal kötött szerződést. Ebből következtetés vonható le arra nézve, hogy amennyiben a társaság nem szerez tudomást a perbeli ügy alperesének, a munkavállalónak a munkaviszonya megszüntetéséről és az általa működtetett társaságról, úgy a benyújtott árajánlat alapján bizonyossággal határos valószínűséggel a felperessel hozták volna létre a szerződést.

[48] A kár összecszerősége vonatkozásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság bár nem osztotta a felperesi álláspontot annak kiszámításával összefüggésben, azonban érdemi magyarázatát nem adta annak, hogy milyen mértékben nem tudta a kár összegét bizonyítani. Álláspontja szerint a bizonyítási indítványok nem önmagában a kár összecszerőséget tudták

volna alátámasztani, hanem a jogalapot is, hiszen ezzel a bizonyítással került volna abba a helyzetbe, hogy a kár jogalapját is kétséget kizáró módon igazolni tudja.

[49] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

[50] Hivatkozása szerint a (weboldal)t és az email címet más is látta és kezelte, úgymint az értékesítési vezető vagy a rendszergazda. A weboldal 2020 óta több frissítésen esett át és csak azóta látszik a felperes neve és logója, mert 2020-ban még nem volt semmiféle ilyen jelzés, csak annyi, hogy (weboldal) Tagadta, hogy a felperessel fennálló munkaviszonya alatt létesített volna más, munkavégzésre irányuló jogviszonyt, így meg sem szegte a munkaszerződés-módosítást e körben, mert nem mulasztott bejelentést. Tagadta azt is, hogy felhasználta volna a felperesi erőforrásokat az (gazdálkodó szervezet 1) vevőkörének kiépítése során; ez új tény állítása a felperes részéről, arra ugyanis az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott.

[51] Vitatta azt is, hogy az (gazdálkodó szervezet 1) versenytársa lett volna a felperesnek, mert a tevékenységeik között ugyan van átfedés, azonban az (gazdálkodó szervezet 1) komplex, a felperes által nem nyújtott szolgáltatás-csomagot kínál, továbbá a felperes portfóliójának csak egy töredéke a speciálislánc értékesítés.

[52] A munkatársaknak csak szakmai segítséget adott, az árajánlatot nem ő készítette és nem ő adta ki, hanem más kollégái. Amennyiben ő adott ki egy szakmai ajánlatot, az értékesítő és az értékesítési vezető is be volt csatolva az ajánlati levelezésbe. A felperesnek van beszerzési osztálya több kollégával, akik tartották a kapcsolatot a láncos beszállítókkal. Amennyiben mégis ajánlatkérést vagy szakmai egyeztetést intézett egy beszállító felé, a beszerzési osztály munkatársa tudott a folyamatról becsatolt email formájában. Mindezek alapján rögzíthető, hogy a felperes a fellebbezésében valótlan képet kíván kialakítani az általa betöltött munkakör ellátásának tényleges gyakorlatáról. Az elsőfokú ítélet nem hagyta figyelmen kívül a titoktartási nyilatkozatot sem, hiszen az ítélete [34] pontja részletezi azt és megállapítja, hogy nem sértette meg az abban foglaltakat.

[53] Az igazságügyi könyvszakértő kirendelésének nem voltak meg a feltételei, mert csak könyvelési adatsorokat tudott volna elemezni, amelyek alapján a könyvelési adatsorok alakulása mögötti ténybeli, valamint esetlegesen közgazdaságtani összefüggéseket nem tudta volna figyelembe venni. Már a kereset is olyan logikát próbált előadni, miszerint a cégek közzétett beszámolóiból kikövetkeztethető, hogy ha az egyik cégnél csökken a bevétel és a másiknál emelkedik, az egymással összefügg. Ezt a vélelmet az tudta volna valószínűsíteni, ha a felperes igazolja, hogy több kulcsfontos partnere a megrendelői oldalról jelentős volumenű megrendelésállományt csoportosított át az (gazdálkodó szervezet 1)-hez. Erre vonatkozóan a felperes több egymásnak is ellentmondó tényállítást tett az „átcsabított” vevők személyét és számát illetően. Az általa e körben indítványozott bizonyításnak a bíróság helyt adott, ám a meghallgatott tanúk vallomásából nem derült ki, hogy bármilyen átcsabítás történt, több esetben már az a felperesi vélelem sem igazolódott, hogy a megjelölt vevő az (gazdálkodó szervezet 1)-vel üzleti kapcsolatba került volna. Ilyen perbeli előzmények után nem várható el a könyvszakértő kirendelése, a lefolytatott bizonyítás pedig azt igazolta, hogy nincs összefüggés az (gazdálkodó szervezet 1) éves bevételének növekedése és a felperes éves bevételének alakulása között.

[54] Ha esetleg mégis igazolódott volna olyan tény, hogy az alperes az (gazdálkodó szervezet 1)-hez vevőket csábított át, még mindig nyitott lett volna az a jogkérdés, hogy mindezt titoksértéssel tette vagy a versenytilalmi megállapodás hiányában jogszerű piaci magatartással. Nem valós továbbá az a felperesi állítás, hogy a partnercégek elérhetőségei valamiféle bennfentes információként léteznének és ezáltal azokat a felperes saját üzleti titkai körébe vonhatná. Maga a felperes ügyvezetője nyilatkozta az ítélet indokolásának [24] bekezdésében is rögzítetten, hogy a gyártók személye, illetve a beszerzési források ezen

láncértékesítések, forgalmazások piacán nyilvánosak. Az értékesítési oldalt tekintve pedig ennél is egyszerűbb a helyzet, hiszen a jelentősebb cégek pályázati rendszer, nyilvános ajánlattételi felhívás alapján bonyolítják a beszerzésüket, ahogyan az egy racionálisan cselekvő piaci szereplőtől elvárható. Az is nyilvánvaló, hogy ha bármilyen, az árazás/ajánlatétel körében felperesi információt meg is jegyzett volna 2020. szeptemberében, az új és még újabb ajánlatkérések miatt ez az információ pár hónapon belül már bizonyosan nem volt releváns vagy aktuális.

[55] Észrevételezte, miszerint a fellebbezés minden következetesség nélkül felváltva hivatkozott arra, hogy az alperes csalárd módon szerezte meg a titkot vagy pedig jogszerűen szerezte meg azt, csak jogszerűenül használta fel. A titok csalárd módon történő megszerzése, mint tényállítás nem merült fel a perfelvétel lezárása előtt. Állította, hogy semmilyen titkot, információt nem szerzett meg csalárd módon. A felmondását 2020 augusztus 16-án adta be írásos formában, mert a közös megegyezésre vonatkozó ajánlatot tanú4 ügyvezető nem fogadta el. Ezzel egyidőben minden elektronikus eszközt (telefon, laptop és gépjármű) hiánytalanul visszaadott, melyről átadás-átvételi jegyzőkönyv készült. Nem törölt, nem mentett le és nem vitt el levelezést és egyéb adatokat. A munkakör átadás-átvételkor megjelent és tanú4val egyeztetett is. Kitartott azon állítása mellett, hogy a jogszerűen birtokába került üzleti titkokat nem használta fel és nem adta át másnak.

[56] A felperes a saját károsodását csak állította, de nem igazolta annak bekövetkeztét. Önmagában ugyanis nem igazolja az, hogy 2020. és 2021. években a számviteli törvény szerinti beszámolója értékesítési bevételecsökkenést mutat. tanú1 felperesi alkalmazott perdöntő jelentőségűnek minősülő tanúvallomása szerint „nincs bizonyítékunk konkrétan az ügyfélmegrendelések átirányítására az (gazdálkodó szervezet 1)-hez” (13.M.70.157/2023/9. számú jegyzőkönyv 4. oldala). Ez a kijelentés és az a tény, hogy a felperes önmagát többször helyesbítve adta meg az átcsabított partnerek számát és személyét, azt mutatja, hogy a felperes keresete eleve egy feltételezésen alapult, amely feltételezéshez szabta a keresete összecszerűségének meghatározását, a meghatározás logikáját, ami így kezdettől fogva csak hibás lehetett.

[57] Az ítéltábla a fellebbezést megalapozatlannak találta, aminek elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), ugyanis nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései).

[58] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, s abból megalapozott jogi következtetésre jutott, aminek indokaival is egyetértett az ítéltábla, csupán a fellebbezésben írtak miatt szükséges rámutatni a következőkre:

[59] A fellebbezéssel ellentétben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem szenved a felperes által megjelölt hiányosságban az alábbiak miatt.

[60] Az elsőfokú bíróság az ítélete [5] bekezdésében megállapította az (gazdálkodó szervezet 2) vonatkozásában azt, hogy a felperesi honlapon keresztül érkező megkeresésre az alperes annak ellenére az (gazdálkodó szervezet 1) nevében adott ajánlatot, hogy a munkaviszonya még fennállt a felperesnél. Ennél részletesebben ezt az eseményt nem kellett szerepeltetni a tényállási részben, mert így is alkalmas volt azon következtetés levonására, hogy az alperes megszegte az Mt. 8. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét és veszélyeztette a felperes jogos gazdasági érdekét, miként erre a megállapításra sor került azért is, mert az alperes a munkaviszonyának fennállása alatt nem jelentette be az (gazdálkodó szervezet 1)-n keresztül folytatott konkurens üzleti tevékenységet (az elsőfokú ítélet indokolásának [19] bekezdése).

[61] A felperes álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság nem hagyta figyelmen kívül az alperes által tett titoktartási nyilatkozatot, hiszen az ítélete [34] bekezdésében megállapította: az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amelyet a felek a 2017. május 2-i titoktartási nyilatkozatban feltüntettek, a felperestől ismert és a részére átadott dokumentációt, árjegyzéket, partneradatokat, üzleti információt, terméket vagy rajzokat nem hozott kívülálló személyek tudomására, azokat nem publikálta, nem fotózta, nem másolta és nem hasznosította a felperes érdekei ellen.

[62] Az sem tekinthető mulasztásnak az elsőfokú bíróság részéről, hogy az alperes munkaköri leírását nem ismertette külön az ítélete indokolásában, mivel a perben nem az alperes munkaköri kötelezettsége képezte a vita tárgyát, hanem annak megszegése és az azzal okozott kár bekövetkezése és mértéke, amely vonatkozásban a bizonyítás nem vezetett eredményre, így a munkaköri leírás szerepeltetése és elemzése esetén sem lehetett volna eltérő jogi következtetésre jutni.

[63] A felperes sérelmezte az ítéleti tényállás hiányosságát a (gazdálkodó szervezet 7)-vel, valamint a (gazdálkodó szervezet 9)-vel összefüggésben, amivel kapcsolatban rámutat az ítéltábla: elsődlegesen a felperes kötelezettsége lett volna ezen gazdasági társaságokkal kapcsolatos, az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényeket feltüntetni már a keresetlevelében (Pp. 170. §-a (2) bekezdésének c) pontja) vagy pedig legkésőbb annak tudomására jutásakor, ám ez a részéről elmaradt. Annak nincs ügydöntő jelentősége, hogy az alperes a 2023. szeptember 25. napján megtartott tárgyaláson azt nyilatkozta, miszerint a (gazdálkodó szervezet 7)-nek nincs üzleti kapcsolata a felperessel, míg tanú8 a 2024. június 17. napján tartott tárgyaláson tanúként azt vallotta, hogy a felperessel körülbelül 10 éve áll üzleti kapcsolatban, mert a tanú szerint az alperes cégével nem áll üzleti kapcsolatban, annak a neve sem hangzik számára ismerősen.

[64] A felperes a fellebbezésében felhívta az ítéltábla figyelmét arra, hogy már a keresetlevelében hivatkozott állítási és bizonyítási szükséghelyzetre. Erre valóban sor került, s azok alapján az alperest nyilatkoztatni kérte arról, hogy milyen jogviszonyban és időponttól végzett munkát az (gazdálkodó szervezet 1) részére, továbbá kérte közölni, hogy 2020. évben hány alkalommal és milyen összegben továbbította a (weboldal)lra érkező ajánlatokat az (gazdálkodó szervezet 1) részére.

[65] Az alperes ezekre a kérdésekre a per folyamán megadta a választ, így nyilatkozott arról, hogy mely időponttól kezdődően végzett munkát az (gazdálkodó szervezet 1) részére (13.M.70.024/2022/8. számú jegyzőkönyv 5. oldalának utolsó és 6. oldalának első bekezdései), továbbá a személyes meghallgatása alkalmával azt is elismerte, hogy korábban esetleg megbízási jogviszonyban is állt az (gazdálkodó szervezet 1)-vel (13.M.70.024/2022/8. számú jegyzőkönyv 6. oldalának harmadik bekezdése). Ezen túlmenően pedig tagadta, hogy 2020. évben továbbította volna a speciálislanc.hu weboldalra érkező ajánlatokat az (gazdálkodó szervezet 1) részére (13.M.70.006/2023/8. számú jegyzőkönyv 2. oldalának utolsó előtti bekezdése), tehát a felperesnek az állítási (és nem bizonyítási) szükséghelyzetre hivatkozással megfogalmazott kérdései az alperes részéről megválaszolásra kerültek, amelyen túlmenően a felperes további ilyen kérelmet nem terjesztett elő, így nem ismert, hogy mi célból hivatkozott erre a fellebbezésében. Megjegyzendő, hogy a Pp. mind az állítási, mind a bizonyítási szükséghelyzettel összefüggésben feltételeket támaszt (184. § (1) bekezdés, 265. § (2) bekezdés), amelyek meglétét a felperes nem valószínűsítette.

[66] A felperes sérelmezte a fellebbezésében azt is, hogy a 13.M.70.157/2023/5. szám alatti keresetváltoztatásban a Pp. 334. §-a szerinti előzetes bizonyítás iránti indítványt fogalmazott meg figyelemmel az Üttv. 15. §-ának (1) bekezdésében írtakra is, amiről az elsőfokú bíróság semmilyen módon nem rendelkezett, azt nem utasította el végzésével, de az ítélet indokolásában sem tért ki erre. Ezzel összefüggésben az ítéltábla mindössze visszautal a

felperes jogi képviselőjének az ezt követően megtartott perfelvételi tárgyaláson tett nyilatkozatára, amely szerint a továbbiakban nem kéri, hogy a perfelvétel lezárását megelőzően előzetes bizonyítás keretében járjon el az elsőfokú bíróság (6. sorszám alatti jegyzőkönyv második oldalának 4. bekezdése).

[67] A fentiekből következően tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem szorul kiegészítésre, továbbá ezen az alapon nem indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése sem.

[68] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes nem bizonyította, hogy az alperes az üzleti titkát megsértette volna, de még csak meg sem jelölte, hogy mi volt az a titkos, vagyoni értékkel bíró tény, tájékoztatás, egyéb adat vagy azokból készült összeállítás, amely az ő titkát képezte volna, s amelyet az alperes jogosulatlanul felhasznált vagy továbbadott. Az ítéltábla osztotta az az elsőfokú ítéleti álláspontot, hogy nem tekinthető üzleti titoknak a beszállítói és vevőkör ismerete, ahogy a felperes által alkalmazott árak sem, hiszen ezek az interneten is elérhető vagy egy egyszerű ajánlatkéréssel megszerezhető információk (arról nem is szólva, hogy az alperes a felperes által alkalmazott árakról a munkaviszonya megszűnését követően már nem rendelkezett közvetlen ismerettel). A felperes csak általánosságban hivatkozott az üzleti titkára, az állítása szerint megsértett titkot nem konkretizálta, márpedig enélkül nem is kerülhetett sor az alperes által elkövetett titoksértés vizsgálatára és a vizsgálat eredményeként a jogsértés megállapítására. A felperes idevágó fellebbezési hivatkozása szerint az nem nyilvános adat, hogy egy cégnél ki a beszerzési vagy a karbantartás vezető, amivel kapcsolatban megjegyzi az ítéltábla: egy telefonhívás is elég ennek megismeréséhez, így ez nem tekinthető titoknak, de ha mégis, akkor sem a felperes üzleti titkának.

[69] Az elsőfokú bíróság megállapította ítélete indokolásában, hogy az alperes megszegte az Mt. 8. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét és veszélyeztette a felperes jogos gazdasági érdekét, amikor az (gazdálkodó szervezet 2) részére a felperesi honlapon keresztül érkező megkeresésre az (gazdálkodó szervezet 1) nevében adott ajánlatot a munkaviszonyának fennállása alatt, továbbá azzal is, hogy ugyancsak a munkaviszonyának fennállása alatt nem jelentette be az (gazdálkodó szervezet 1)-n keresztül folytatott konkurens üzleti tevékenységet. Ez azonban önmagában nem alapozhatta meg még csak részben sem a felperes keresetét, mert csupán ebből a kötelezettségszegésből nem következik szükségszerűen a károkozás, miként ez a fellebbezésben felhívott eseti döntésből (Kúria Mfv.10.003/2024/4.) is következik: a munkavállalói kötelezettségszegés megállapításához nem szükséges, hogy a munkáltató jogos gazdasági érdekei tényleges, konkrét sérelmet szenvedjenek, vagyis e körben a kár bekövetkezésének igazolására nincs szükség.

[70] Az (gazdálkodó szervezet 1)-n keresztül folytatott konkurens üzleti tevékenység bejelentésének elmulasztása olyan általános értelemben vett kötelezettségszegés, amiből nem vezethető le a bekövetkezett kár. Az (gazdálkodó szervezet 2) részére az (gazdálkodó szervezet 1) nevében adott ajánlat már alkalmas lehetne erre, de ehhez mindenképp a felperes részéről lett volna szükség a követelését megalapozó tényállításra (Pp. 170. §-a (2) bekezdésének c) pontja), tekintettel arra is, hogy a teljes számlaérték nyilvánvalóan nem azonos az elmaradt haszonban megtestesülő bekövetkezett kárral. A felperes előbb nyolc, majd tizenegy üzleti partnere vonatkozásában megvalósult bevételkiesésből eredeztette a kárát, amely cégek között az (gazdálkodó szervezet 2) nem is szerepelt. Ennek a cégnek a neve a 13.M.70.157/2023/5. szám alatt előterjesztett keresetváltoztatásban jelent meg mint olyan, amelynek vonatkozásában bekövetkezett bevételcsökkenés is része a felperes kártérítési követelésének. A felperesi tényállítás ily mértékű hiányosságai és következetlensége miatt – figyelemmel arra is, hogy a felperes nem tudta meghatározni, miként történt a kereseti követelés kiszámítása (13.M.70.006/2023/8. számú jegyzőkönyv 3.

oldalának harmadik bekezdése), azt előbb nettó, majd utóbb bruttó összegként határozta meg (13.M.70.157/2023/6. számú jegyzőkönyv első oldalának utolsó bekezdése), továbbá elismerése szerint a keresettel érvényesített igénye egy fiktív számításon alapul csupán (13.M.70.157/2023/6. számú jegyzőkönyv második oldalának harmadik bekezdése) – megalapozottan foglalt állást akként az elsőfokú bíróság, hogy a kár összege meghatározásának elmaradásából eleve következik az (gazdálkodó szervezet 2)-vel összefüggő követelés bizonyítatlansága.

[71] Az (gazdálkodó szervezet 2)-t érintő egy esetet leszámítva nincs adat arra, hogy az alperes az Mt. 8. §-ában előírt kötelezettségét megszegte volna (a munkaviszony megszűnését követő időszak tekintetében eleve egy versenytildalmi megállapodás hiánya miatt), márpedig a jogellenes magatartás, mint a kártérítési felelősség megállapításához szükséges egyik konjunktív feltétel hiányában kártérítésre sem kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság helytállón mellőzte emiatt a felperes további bizonyítási indítványait, amellyel összefüggésben megjegyzi az ítéltábla, hogy a könyvszakértői bizonyítás a fellebbezéssel ellentétben nem lett volna alkalmas az előbb hiányolt jogalap bizonyítására, továbbá annak számszerű megállapításából, hogy adott időszakon belül mennyivel csökkent az egyik és mennyivel nőtt a másik cég bevétele, ezen változás eredetére nem lehet következtetést levonni (pl. a felperesnél bekövetkezett bevételekiesést magyarázhatja az, hogy a felperesi ügyvezető nyilatkozata szerint tanúl, az alperes utódja körülbelül egy év alatt tanult be – 13.M.70.024/2022/8. számú jegyzőkönyv 5. oldalának hetedik bekezdése).

[72] A felperes a fellebbezésében hivatkozott a Kecskeméti Törvényszék M.70.133/2021/46. számú „precedensképes” határozatára. Ezzel kapcsolatban rámutat az ítéltábla, hogy hazánkban korlátozott precedensrendszer érvényesül, eszerint pedig a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozata kap „precedens-erőt” (Pp. 346. §-ának (5) bekezdése), míg ilyen egy alsóbb bírósági határozatról nem állítható.

[73] A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a kereset alaptalanságára, ezért az ítéltábla a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel helybenhagyta az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[74] A fellebbezés nem vezetett eredményre, amiért az ítéltábla a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése értelmében a pernyertes alperes perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés b) pontja, az (5) bekezdése és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg.

[75] A fellebbezett érték 36 550 000 Ft volt, ezért a fellebbezési illeték összege 2 500 000 Ft az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése értelmében. Az Itv. 62. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a per tárgyi illetékfeljegyzési jogos volt, a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a pervesztes felperes köteles megfizetni a Pp. 102. §-ának (1) bekezdéséből következően, még hozzá a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése szerint, az Itv. 78. §-ának (4) bekezdésében előírt esedékesség mellett.

Debrecen, 2025. február 20.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

